Sóc del Girona

JOSEP GUARDIOLA

Sóc del gol de Migue contra el Ceuta, i del penal de Kiko Ratón contra el Múrcia. També dels miracles de Salamero i Machín en dos anys que l'equip anava de caps a Segona B.

Però també sóc de l'ascens -ra sembla que oblidat- al camp de l'Águilas amb Raül Agné de jugador, o del posterior aconseguit a Alcalá d'Henares. Sóc dels 82 punts sense premi d'una lliga brillant, i de la traumàtica decepció del Lugo.

Sóc de l'ensopegada contra l'Eldenc en l'any de Domènec Torrent i de l'aturada de Rafa Ponzo contra el Barakaldo la temporada de l'ascens.
Sóc del Girona que va firmar 25 punts en la primera part de l'actual lliga i del que en va fer 41 en la segona.

Perquè no es por ser del Girona FC que acumula vuit temporades a segona A, sense ser, encara que sigui una mica, del que va passar per Preferent, Tercera i Segona B, moltes vegades de manera precària.

Perquè sense una cosa no tindríem l'altre. L'elit continuada només està reservada a uns pocs privilegiats i en aquest grup, òbviament, no hi és el Girona FC.

Per això, que ahir l'equip de Montilivi comencés el seu camí cap a Primera per tercera vegada en els quatre darrers cursos ja és un èxit absolut.

L'èxit en aquest sentit, no dependrà ni del que va passar ahir, ni del que passi el pròxim diumenge, ni el que pugui passar en la segona eliminatòria si al final es juga. L'èxit és estar en aquesta situació final de la lliga.

El que no treu que si s'assoleix l'ascens a la màxima categoria del futbol estatal, per primera vegada en la història del club, de la ciutat i de les comarques, l'èxit no passi a ser superlatiu, únic i inigualable.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/06/10/del-girona/787833.html?utm_source=rss